

מושה סיני מחזיק לתפודין
אני לא שובד בשביל אף אחד

סיני (עם אבי כהן) בדרכי התלאביב
ופנשתי עם מיכה רייסר, דוד לוי

על סיני וסגל העיתון

העבודה, בשקבוצתך שקעה בחובות.

שימעות פרס — יש לי הרבה כלפיו. בעצם שמיר הרבה פחות מוכשר, אבל הוא ראש-ממשלה. הליכוד יקח, נכון? נפגשתי עם שימעות פרס על החובות. לפני זה, אף-פעם לא יצא לי לדבר איתו.

● ואחרי כן?

יצא לי כמה פעמים. מאוד התר-שמתי ממנו. דיברנו על דברים שלא הייתי מאמין שייצא לי לדבר עם אחד כזה. לא, לא על כדורגל. אני שמח שיצא לי. זה קרה במשבר-החובות. פתאום היה ברור שרק אישיות כמו שימעות פרס יכולה לעזור, צריכה להת-

מתעניין בכל מיני סוגי-ספורט: טניס, שחייה, רכיבה על סוסים, כדורגל. רגעי-שיא? אני לא טיפוס שמתרגש. כל שער זה מין שיא. שער — זה הת-פרקות. ברגע שאני מגיע אחרי שעמל-תי, זה טיפוס. זה קפיצות וחבובים, מה שבא. הכל ספונטני. אבל אני מודע למה שקורה לי באותן שניות — סיי-פוקסיפוק:

● כוכב: „אנשים זרים

מזשים לעצמם”

היות מפורסם זה גם נחמד. בכל מקום שאני הולך — מכירים

סיני וילדיו (בשובו מאוסטרליה, 1985)
עכשיו חתיה שרף

בארבע עיניים. השתתפו גם עוזרי, אמנון נוייבך (היועץ הכלכלי של פרס). גם באיער (פרקליטו של סיני) היה.

● מאז נמשך הקשר ביני-כם?

כן. בעצם לא קשר ישיר — עם העוזרים, היועצים.

● אתה בקשר עם פיגורות נוספות ממפלגת-העבודה?

עם שושנה ארבל-אלמוזלינו אני בקשר של שנים. זה לא קשר של טל-פונים הביתה, אבל קשר בין המיש-רדים. מדברים הרבה על כדורגל. היא באמת מבינה. גם עם חיים רמון אני בקשר.

● יש איזה קשר יומיומי בין הפועל תל-אביב לבין מפלגת-העבודה?

הפועל מוזהה עם המפלגה, אבל כשהאזהרים מגיעים לקלפי — לא ברור מה הם שמים שם. בכל זאת, אדום זה הפועל!

● איך נולדה כניסתך לפולי-טיקה?

מה זה?

● הכנסת שמך לרשימת מפלגת-העבודה לכנסת ה-12.

יועצי פרס ביקשו אותי. זה היה לאות כבוד, בסך-הכל — לאות כבוד. ברשימת המערך לכנסת יש איזה 50, 60 אנשים פעילים, והשאר — זה סתם לאות-כבוד. ככה הסבירו לי, שזה לאות כבוד, הוקרה.

● מי שותפך לכבוד הזה? שמות? אני יודע על אבא אבן. הוא במקום ה-120.

ערב. מדובר על דברים מסובכים. זאת היתה יוזמה שלך?

לא. יוזמה של העסקנים. אני בכלל לא האמנתי שאפגש עם אישיות כזאת, עד שכאו וביקש ממני.

● התרגשת?

מאוד. לא הכנתי מראש על מה לר-כר איתו — ידעתי את המצב. הפגישה בינינו נמשכה 30 דקות. לא ישבנו

אותי. אפילו אנשים קשישים, שלא מת-עניינים בכדורגל, מזהים.

זה עוזר בהרבה דברים. מקצר תור-רים? אני בכלל לא אוהב תורים. זה עוזר, קשה להסביר. אבל לפעמים אני יושב עם חברים, ואנשים זרים מרשים לעצמם לגשת ולהגיד: „בחיך, תגיד לי את האמת...“ כאילו גדלנו באותו הגן. זה מצחיק אותי.

נכנסים לי לפרטיות. אז אני לא מגיב, מתעלם. שיחשבו שאני סנוב, שעלה לי לראש, שיחשבו מה שהם רר-צים:

● פוליטיקה: „אם

הליכוד היה מציע לי —

זה היה מחמיא לי!”

אמרת בטלפון שעדיין לא התראיינת על הוזהות הפו-ליטית שלך. מדוע?

מפני שאני לא יכול להביע את הדיו-עה הפוליטית שלי. אני ספורטאי.

● אז מה?

אני לא חושב שאנשים, שהם אוהרי-הפועל תל-אביב, דווקא אוהרים את המערך, ואני קפסן הפועל תל-אביב.

● וככה זה היה עצמך בחבר מפלגת-העבודה, כשהרשימת הציב את שמך ברשימת ה-מפלגה לכנסת?

הפועל תל-אביב מוזהה עם המערך. מאז שאני זוכר את עצמי — כך היה. גם אם אנדי שאני ליכודניק — לא יאמינו לי. אבל זה לא אומר שאני מזדהה עם המערך.

● עכשיו בילבלת אותי לחי-לוטיו. הבה נשחזר: בפגישתך עם שימעות פרס, מזהית מפלגת-

איזה מתח, איזו דראמה!

רק בשבוע שעבר, כשעלתה מרשת הדרכי בין קבוצות-הכדורגל של מכבי והפועל תל-אביב לכותרות — יושדר בטלוויזיה, לא יושדר נודע לי שמשא סיני, קפטן הפועל תל-אביב, הוצב ברשימת מפלגת-העבודה לכנסת. אמנם, הוא הוצב במקום ה-84, שאינו כל-כך ריאלי, אפילו על פי ההצהרות הוורודות ביותר של עזר וייץ-מן. אבל בכל זאת, חשבתי, זה מעיד על מעורבות פוליטית, איכפ-תיות עמוקה, עמדות מגובשות, העזה של אדם לקום ולהזהרות, ולזכות אולי בשריקות-בוז במישחקי-הליגה הקרובים.

כך סברתי בשבוע שעבר, כשעקבה האומה אחרי התלבטויותיו של סיני, התייעצותו עם שימעות פרס, החלטתו להסיר את מועמ-דותו לכנסת ה-12, נסיעתו הדראמטית של סיני לכנסת, כדי לחתום על הסרת מועמדותו, ושידור הדרכי. איזה מתח, איזו דראמה! במעומעם נזכרתי בתמונה משותפת של החברים סיני-פרס. הסיבה-למסיבה היתה אז חובותיה הכבדים של אגודת הפועל תל-אביב. פרס התבקש, לפני כמה חודשים, לסייע.

לכן, מה הופתעתי כששוחחתי איתו אחרי הדרכי, הרעש וההמו-לה. הוא היה לבוש בג'ינס הדוקים, שחולצה מוכנסת אליהם בק-פידה, הופעה חתיכית, חיוך כובש. הוא לא הבין על מה המהומה. הוא בכלל לא התכוון, לא ייחס חשיבות, רק רצה להגיע הביתה בשלום.

סיני הוא קפטן הפועל תל-אביב. מכובד. שמו הוזכר כקפטן הבא של נבחרת-ישראל. מאוד מכובד. המערך הציע לו להיכלל ברשימתו לכנסת והשתמש בכך במערכת-הבחירות — מחניף לו, ולוא היה הליכוד מציע — גם היה מחניף לו. אז על זה רעשה המדינה? שימעות פרס לא יכול היה לאחל לעצמו גומיק טוב יותר מאשר מרשת הדרכי בסוף-השבוע. לולא הרעש, הסיבוכים והכותרות, מי היה יודע שמשא סיני היה ברשימת מפלגת-העבודה?

● מדוע מיקמו אותך דווקא במקום ה-84?

לא יודע. נודע לי יום אחרי הבחירה על המיקום שלי.

● יודע לך מי נמצא במקור מות ה-85, ה-83?

לא יודע, לא בדקתי. לא לקחתי את כל העניין ברצינות, כי זה לא רציני עבורי.

● אהדי קבוצתך ידעו על הכללתך ברשימה לכנסת?

לא. אף-אחד לא ידע. כשקראו על כך בעיתונים, חלק הגיבו בחיוב, וחלק בשלילה.

לא קיללו אותי, אבל היו סאמרו לי: „בשביל מה אתה צריך את המערך?”

● בחור בשביל מה המערך צריך אותך, אך לשם מה אתה צריך את המערך?

רייתי בזה כבוד גדול. לא הציעו את זה לשחקנים נוספים מהקבוצה. הסבירו לי שלא אצטרך לעשות כלום, ובאמת (המשך בעמוד 41)

שבתאי ופינה

משא סיני — להדינוטה גמורה בכדורגל, כמוני — השם הזה היה זכור דווקא מתצלום-פירסומת נוסף, שבתאי לוי פנינה רוזנבלום.

סיני זועל הספה באי-נוחות, כשהעליתי את זיכרונותי ב"קול: „זה היה תצלום-פירסו-מת לליווייס". שבתאי לוי (כדורגלן אחר בהפועל תל-אביב, שכוכבו הועם מעט מאז ימי רוזנבלום הוזהרים) ואני הצטלמנו עם פנינה. היי-תי אז בן 20... היום לא הייתי עושה את זה, לא! היום אני בוחן כל מה שמציעים לי, מת-ייעץ, ולרוב ההצעות אני מס-רב. פלא שאת זוכרת. הייתי אז בן 120!"